

Paměť národa - scénář

J. Kodera

Dobrý den. Dnes si vyslechneme příběh Jiřího Kodery narozeného 1936.

Před pár týdny mu bylo 90 let.

Pane Kodero my z vašeho životopisu víme, že jste mládí neměl úplně snadné.

Povězte nám, jak na něj vzpomínáte?

0:52

Já vzpomínám často na mládí, víc jak vzpomínám teď na dospělost. Protože já mám ještě pár fotografií, ještě před válkou, kdy jsme takhle.. takhle zrovna to mládí neměli lehký, takový zrovna fajnový..

Ani si nechci pomyslet na to, že by pod okny chodili vojáci.

Bál jste se jako dítě?

8:08

Ne, my jsme se nebáli, protože jak bych vám to řekl..

9:35

Nejhorší vzpomínky byly na nálety, když v noci byly nálety, když bombardovali, bombardování se zahajovalo houkáním syrény. V každé rodině musel být připraven balíček a jakmile houkali, tak maminka nás s tatínkem, hlavně nás museli obléct a šli s námi do sklepa. Protože sklepy byly tenkrát upraveny jako kryty, který úřady nařídily že musely být propojeny, když někde spadla bomba, tak to aby aby nějaký to poškození ty ty bomby, porušili ten průchod mezi těma sklepama, tak aby jsme mohli s rodičema jít do druhého sklepu a zase tam sedět prostě ve sklepě no..

Mohu se zeptat, co obsahovaly ty balíčky?

11:29

Tam bylo takový základní oblečení a základní jídlo, aby jsme přečkali, protože se stávalo že spadla bomba a ta bomba rozbourala třeba část toho domu, takže lidi tam nemohli být tak volně se pohybovat, museli jsme sedět tam v lavicích a čekali jsme jak to dopadne.

Jak to vypadalo ve škole?

18:51

My jsme byli třeba ve škole a teď začali houkat huuuuu huuuu hu, takže to začali houkat, takže učitelé otevřeli třídy: „Děti honem utíkejte domů!

20:00

My jsme utíkali někdy, ani si nepamatuju, že by jsme chodili ve škole do tříd do krytů, ale my jsme chodili domů.

Když bylo po náletě, tak to byl konec, to bylo zase houkání huuuuu, no tak to byl konec. Lidi se vrátili do práce, děti se vrátili do škol, nebo jsme chodili domů už. Takže my jsme, my jsme nevnímali válku, že by se tam střílelo nebo takhle, protože přímo v Plzni se nestřílelo, tam byly akorát ty nálety.

Ještě jednou mockrát děkujeme za rozhovor a teď jsme oficiálně na konci. Určitě jsme z daleka nevyslovili vše, co šlo, ale i přesto, vám mockrát děkujeme. Je pozoruhodné jak někdo, kdo prožil tolik nepříjemností může s úsměvem a klidem na tváři převyprávět svůj příběhem.